

РЕШЕНИЕ

№ 6141

гр. София, 16.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 31.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **4525** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 6, ал. 6 от Закона за обезщетяване на собствениците на отчуждени имоти /ЗОСОИ/, първа фаза във връзка с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Жалбоподателите Й. Б. А., Н. Б. А. и Г. Б. Б. обжалват като необоснован и незаконосъобразен отказа на Областния управител на област София-град, обективиран в писмо изх. № към 97/83⁰⁵ от 20.03.2012 г., с който им се отказва да се уважи искането за обезщетяване с жилищни компенсаторни записи по реда на чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗОСОИ за одържавен недвижим имот на майката на жалбоподателите А. Б. А. по Закона за национализация на частни индустриални и минни предприятия /ЗНЧИМН/, находящ се в [населено място], [улица], бивша "Д. Х.", представляващ помещение на партера, преустроено в апартамент с площ от 57.28 кв.м. /петдесет и седем цяло двадесет и осем стотни квадратни метра/. В заявлението си жалбоподателите са посочили начин на обезщетение - чрез жилищни компенсаторни записи. Твърдят, че по административната преписка заведена пред областния управител на област София във връзка с искането им са представени всички необходими доказателства, релевантни по случая. Доказано е, че Н. Б. А., Г. Б. Б. и Й. Б. А. са единствени наследници на А. Н. А.. От представените документи е било видно, че $\frac{3}{4}$ ид.ч. от партерния етаж на сградата, в която се намира апартамент № 2 са отчуждени по ЗНЧИМП, който закон е посочен в чл. 2 от ЗВСОНИ, а останалата $\frac{1}{4}$ ид.ч. от партерния етаж на сградата е била одържавена от А. Н. А. на основание присъда по Закона за конфискация на имущества /ЗКИ/. Считат отказа за

незаконосъобразен и молят да бъде отменен. Считат, че административният орган не е направил верни изводи, поради което с обжалваният отказ е нарушил разпоредбите на материалния закон. Претендират разноски.

Ответникът Областния управител на област София в писмено становище, депозирано при изпращане на административната преписка до съда оспорва жалбите. Счита, че подадената от Г. Б. Б. жалба е недопустима на основание чл. 159, т.5 от АПК, поради просрочие, а жалбата на Й. Б. А. и Н. Б. А. за неоснователна, необоснована и недоказана по съображения изложени в становището. В съдебно заседание процесуалния представител на ответника по делото също оспорва жалбите. Прави изявление, че представените с придружителното писмо, изх. № към 97/83⁰⁵ от 04.05.2012 г., доказателства съставляват всички налични в администрацията писмени доказателства по повод процесното писмо, към 97/83¹⁰⁵/10.02.2010 г. Намира жалбите за неоснователни. Претендира разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на направените разноски от жалбоподателите.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № към 97/83⁰⁵/10.02.2010 г. Й. Б. А., Г. Б. Б. и Н. Б. А. са сезирали областния управител на област София, че гр.д. № 525 по описа на Софийски районен съд, Гражданска колегия, Първо отделение, 27^{-ми} състав е влязло в сила на 10.12.2009 г. и са представили преписи от постановените от съда решения. В заявлението си жалбоподателите са описали отново фактическата обстановка по случая. В заявлението е направено искане за обезщетение по реда на чл.5, ал.3 от ЗОСОИ във връзка с чл.7, ал.2 от ЗВСОНИ.

Съгласно заповед № РД-21-020 от 27.03.2007 г. на областния управител на област София /л.32 от делото/ е уважено искането на А. Н. А. /б.ж. на [населено място]/, чийто наследници са Г. Б. Б., Й. Б. А. и Н. Б. А. за обезщетяване на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОСОИ с компенсаторни записи за недвижими имоти, находящи се в сградата на [улица] /бивша [улица]/. В посочената заповед на стр. 2 /л.33 от делото/ е посочено, че за апартамент № 2, находящ се на партера областния управител ще се произнесе с отделна заповед след приключване на висящо съдебно производство по иск с правно основание чл.7 от ЗВСОНИ и чл. 108 от Закона за собствеността /ЗС/.

Административната преписка е комплектована с молби на жалбоподателите от 08.07.2005 г./л.17 от делото/, от 09.08.2005 г. /л.18 от делото/, писмо на областния управител до кмета на район „К. село” – СО с искане за предоставяне на заверени копия от АДС № 2941/23.12.1947 г. /л.20./; Заповед № РД-57-2078/06.07.1993 г. на кмета на СО за отписване от актовете книги за държавна и общинска собственост; АДС от 10.07.1952 г. № 3087 /Р.3 270/ /л.24/; АДС от 08.10.1949 г. /л.26/; Писмо от 21.11.2006 г. от кмета на район „К. село” /л.28/; писмо по пр. 97/83 от 19.03.2007 г. до Главна дирекция „ГРАО” за предоставяне на удостоверение за идентичност на имена на лицето А. Н. А. /л.29/; Удостоверение за идентичност на лице с различни имена от 19.03.2007 г. /л.30/;

Въз основа на заявление, вх. № към 97/83⁰⁵/10.02.2010 г., областния управител на област София е постановил оспореният в настоящето производство отказ, обективиран в писмо, изх. № 97/83⁰⁵/20.03.2012 г.

С молба от 26.09.2012 г. /л.79/ са представени от адв. Ф. Розов – пълномощник на Й.

Б. А. и Н. Б. А. по делото допълнително удостоверение за наследници на А. Н. А.; Нотариален акт № 170/1942 г., изготвен от I-ви нотариус при софийски областен съд заедно със записка за вписването му за продажба на място от 286,26 кв.м. в [населено място], [улица]; копие от заверени архитектурни планове на сградата, построена на мястото на А. Н. А., АДС № 3086/08.10.1949 г. с отбелязвания на гърба за продажба на жилищни имоти в сградата, находяща се на посочения адрес; Продължение на опис на национализирания имот на А. Б. Й. на партерния етаж на имота, находящ се в [населено място], [улица]; Договор за наем от 01.01.1947 г. между А. Ю.А. и трикотажна фабрика [фирма] за наети помещения в сградата, собственост на А. Н. А.; Копие от заявление на А. Б. Ю. до директора на държавно предприятие „Кълбо” от 09.03.1948 г., удостоверяващо наемни правоотношения; Обявление № 275-43-V от 09.07.1943 г. в Държавен вестник за вписване в дружествения търговски регистър на трикотажна фабрика „Кълбо [фирма], от което се установява, че капиталът на дружеството е паричен и няма апортирани недвижими имоти; Молба от Б. Ю. А. и А. Б. Ю. от 29.06.1943 г. за регистриране на търговска фирма;; Договор от 15.06.1943 г. за основаване на трикотажна фабрика „Кълбо”- Б.Ю.А. ООД; договор за продажба на недвижим имот от 09.10.1968 г. между К. РНС и С. Д. С. и К. С. С. на апартамент, находящ се на [улица]; Удостоверение за наследници № 562/01.04.1993 г. на С. Д. С.; Решение № 441 от 19.07.1996 г. на ВКС, първо наказателно отделение, постановено по н.д. № 353/1994 г.; копие от искова молба с правно основание чл. 7 от ЗВСОНИ във връзка с чл.108 от ЗС.

При така установената фактическа обстановка, съдът след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. чл. 144 АПК представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Предмет на обжалване е изричен отказ на Областния управител на област София обективиран в писмо № към 97/83⁰⁵ от 20.03.2012 г., с което е отказано на жалбоподателите да бъдат обезщетени с жилищни компенсаторни записи по реда на ЗОСОИ, на основание чл. 7, ал.2 от ЗВСОНИ и чл. 5, ал.3 от ЗОСОИ за недвижим имот находящ се на [улица] /сега [улица]/. Налице са всички белези на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК. Обективирано е изрично волеизявление за отказ за произнасяне по искане за обезщетяване с жилищни компенсаторни записи по подаденото заявление, т. е. да се издаде документ с правно значение, който отказ е мотивиран с посочените в писмото обстоятелства – липса на основание за започване на административна процедура по чл.9, ал.3 и ал.4 от ЗОСОИ, тъй като съда вече е решил въпроса по същество и не са налице материално правните предпоставки по чл.2, ал.1 и чл.3, ал.1 от ЗОСОИ във връзка с чл.3, ал.1 от ЗВСОНИ. С акта се засягат правата на жалбоподателите и същият подлежи на съдебно оспорване.

По делото са представени доказателства за датата на връчване на обжалвания административен акт на жалбоподателката Г. Б. /л. 14 от делото/ на 28.03.2012 г., както и доказателства за датата на изпращане на тази жалба /л.13 от делото/ на 11.04.2012 г., което е в рамките на законоустановения срок, поради което и с определение на съда от 26.09.2012 г. в съдебно заседание е конституирана като страна - жалбоподател Г. Б. Б.. Жалбата подадена от тази жалбоподателка е допустима, тъй като е подадена в срок, поради което е неоснователно направеното от ответника

възражение за просрочие на тази жалба. Освен това в оспорения административен акт липсва указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК, която гласи, че съответният срок за обжалване (в случая 14-дневен) се удължава на два месеца, жалбите се явяват подадени в законоустановения срок. Ето защо, съдът счита, че така подадените жалби са допустими - като подадени в срок, в предвидената от закона писмена форма и от лица - надлежна страна, които с оглед на гореизложеното, имат право и интерес от оспорването.

По основателността на жалбата:

Производството пред административния орган е образувано по заявление № РД-97-00-1759/22.04.1998 г., подадено от наследодателката на жалбоподателите, с което е направено искане за обезщетяване по реда на ЗОСОИ, относно недвижим имот, посочен изрично в заявлението. Не се спори между страните, че във връзка с това искане е издадена заповед № РД-21-020727.03.2007 г. на областния управител на област София /л.32 от делото/, в която се посочва, че се уважава искането на Г. Б. Б., Й. Б. А. и Н. Б. А. като наследници на А. Н. А. за обезщетяване на основание чл.2, ал.1 т.3 от ЗОСОИ с компенсаторни записи за посочени в заповедта недвижими имоти, находящи се в сградата на [улица], бивша фабрика „Кълбо”. В този административен акт на стр.2 е записано, че за апартамент № 2, находящ се на партера областния управител ще се произнесе с отделна заповед след приключване на висящо съдебно производство по иск с правно основание чл.7 от ЗВСОНИ и чл. 108 от Закона за собствеността /ЗС/.

Неправилно административния орган е приел, че производството е във връзка с заявление, вх. № 97/83⁰⁵ от 10.02.2010 г., постъпило в областна администрация от жалбоподателите в настоящето производство. По така направеното искане административният орган се е произнесъл с оспорваното в настоящето производство писмо, с което е отхвърлено искането им за признаване правото на обезщетение по чл.6, ал.6 от ЗОСОИ за частта от незаконно отнет имот на [улица] /сега [улица]/, представляващ преустроен апартамент № 2, находящ се на партера с площ от 57.28 кв.м. Мотивите на административния орган са, че заявителите нямат право на обезщетение по реда на ЗОСОИ, тъй като липсва основание за започване на административна процедура по чл.9, ал.3 и ал.4 от ЗОСОИ. Административният орган е счел, че от мотивите на приложенияте към заявлението съдебни актове - решение от 10.04.2000 г. на Софийски районен съд, първо отделение, 27-ми състав, по гр.д. № 525 по описа за 1993 г., влязло в законна сила на 10.12.2009 г. е видно, че заведеният от наследодателката на жалбоподателите А. Н. А. иск с правно основание чл. 7 от ЗВСОНИ и чл. 108 от ЗС е отхвърлен. Решението на първоинстанционният съд е оставено в сила с решение от 25.09.2009 г. на Софийски градски съд, Г. отделение, II Д състав, по гр.д. № 3720/2007 г. С определение № 1119 от 10.12.2009 г., Второ гражданско отделение по гр.д. № 698 по описа за 2009 г. Върховният касационен съд не е допуснал касационно обжалване на решението на СГС. Направени са изводи от административния орган, че съда се е произнесъл относно апартамента, като подробно е изследвал собствеността на имота, както и дали са налице основанията на иска по чл.7 от ЗВСОНИ, респективно по чл. 108 от ЗС.

Тези изводи са неправилни, тъй като със заявлението от 10.02.2010 г. не е направено искане за нова процедура, а се възобновява процедурата започнала със заявление, вх. № РД-97-00-1759 от 22.04.1998 г. във връзка със заповед № РД-21-020 от 27.03.2007 г.

на областния управител на област София.

Обжалваният отказ е издаден от компетентния административен орган, съгласно чл.6 ал.1 т.2 от ЗОСОИ, при спазване на административно-производствените правила, но не в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

За да е налице право на обезщетение по реда на ЗОСОИ, следва да са налице кумулативно следните предпоставки: 1/имотът да е одържавен по законите и начините, посочени в чл.1 и чл.2 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти /ЗВСОНИ/; 2/имотът да не може да бъде върнат реално поради някоя от причините, посочени в чл.2 ал.1 от ЗОСОИ: защото е станал публична общинска или държавна собственост; придобит е добросъвестно от трети лица; върху имота, при спазване на действащото законодателство, са извършени строежи или други промени, които не позволяват реалното му връщане; 3/лицата, които претендират обезщетение да са собственици или правоприемници на собствениците на одържавения имот; 4/искането за обезщетение да е подадено в установения от закона срок.

В чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ (ДВ, бр. 107 от 18.11.1997 г.), законодателят е предвидил едногодишен срок от влизане на закона в сила, в който правоимащите могат да направят искания за обезщетяване пред съответните административни органи по чл. 6, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗОСОИ. Съгласно § 12 от ПЗР на ЗИД на ЗОСОИ, ДВ, бр. 9 от 2000 г. сроковете за предявяване на искания за обезщетения по чл. 3, ал. 3 от ЗОСОИ се възстановяват и се продължават до 31.03.2000 г. Срокът е преклузивен по своя характер и това означава, че с изтичането му се погасява материалното право да се иска обезщетение по предвидения в закона ред, като без значение е дали имуществото, с което претенцията е обвързана, е движимо или недвижимо. Причините, поради които дадено искане не е предявено в указания срок са без правно значение и каквито и да са те не могат да обосноват нито възобновяване на срока, нито са основание за разглеждане и уважаване на същото. Поради това, неправилно административния орган е приел, че се касае за ново заявление подадено на 10.02.2010 г., тоест повече от 9 години след изтичане на законоустановения срок, като не се е съобразил със заповед №

РД-21-020 от 27.03.2007 г., изхождаща от същата администрация. Също така не е съобразено, че законодателят е уредил изключение от общия срок в случаите, когато собствениците на одържавени имоти са подали иск по чл.7 от ЗВСОНИ и съдебното производство по иска не е приключило до изтичане на срока по чл.6 ал.1 от ЗОСОИ. В зависимост от изхода на правния спор по чл.7 от ЗВСОНИ правото на обезщетение възниква в хипотезата на чл.9 ал.4 от ЗОСОИ за ищите, чиито искове са отхвърлени с влязло в сила съдебно решение след 22.11.1998г. Съгласно разпоредбата на чл. 9 ал. 4 от ЗОСОИ лицата следва да предявят искания за обезщетяване в двумесечен срок от влизане на решението в сила, какъвто е и настоящия случай.

Сроковете по чл.6 ал.1 и чл.9 ал.4 от ЗОСОИ са с преклузивен характер и с изтичането им се преустановява възможността на лицата валидно да предявяват своите искания.

Отхвърлянето на исковата претенция в хипотезата на чл.9 ал.4 от ЗОСОИ с влязло в сила съдебно решение е материална предпоставка за правото на обезщетение. В разглеждания случай тя е налице. Съдебното решение, с което е отхвърлен искът по чл.7 от ЗВСОНИ, е влязло в сила след изтичането на едногодишния срок. Жалбоподателите попадат сред лицата по чл.9 ал.4 от ЗОСОИ.

Със заявлението от 10.02.2010 г. жалбоподателите са представили нови доказателства,

а именно влязло в сила решение по гр.д. № 525/1993 г. на СРС, ГК, Първо отделение, 27^{-ми} състав. Не се спори между страните, и съда го приема за безспорно, че се касае за започнало със заявление, вх. № РД-97-00-1759 от 22.04.1998 г., административно производство. Въпреки, че заявление, вх. № РД-97-00-1759 от 22.04.1998 г., не е представено с административната преписка с оглед изявлението на процесуалния представител на ответника от съдебно заседание, проведено на 31.10.2012 г., и с оглед ненаправено възражение в тази насока и предвид изявлението на административния орган със заповед № РД-21-020 от 27.03.2007 г. съда счита, че заявеното със заявлението от 22.04.1998 г. е идентично със заявлението от 10.02.2010 г.

Безспорно по делото е установено от представените доказателства, че жалбоподателите са наследници на А. Н. А. /по баща И./ и същите са правоимащи лица. Искането за получаване на дължимото по закон обезщетение е подадено в преклузивния срок по чл. 9, ал. 3 и ал. 4 ЗОСОИ, като със заявлението от 10.02.2010 г., постъпило пред административния орган са представени нови доказателства, съгласно заповед № РД-21-020/27.03.2007 г.

Правото на собственост на жалбоподателите е било признато от областния управител в заповед № РД-21-020 от 27.03.2007 г., с която е уважил искането на жалбоподателите за обезщетение с компенсаторни записи за всички останали апартаменти, находящи се в сградата, построена в имота на [улица], като за ап.№ 2, находящ се на партера е определил, че ще се произнесе с отделна заповед след приключване на заведения по чл. 7 от ЗВСНОИ иск, с оглед на това да не се получи възстановяване на един недвижим имот по два различни закона.

От представените по делото доказателства се установява, че на осн. чл.2 от Закона за национализацията на частни индустриални и минни предприятия са одържавени $\frac{3}{4}$ ид.ч. от целия партерен етаж, в първия в дясно апартамент на I –вия етаж, втория етаж, таванско помещение от фабрика „Кълбо“, а по силата на ЗОЕГПНС се отчуждават $\frac{2}{4}$ ид.ч. от апартамент на първия етаж в ляво от първи етаж и третия етаж заедно с принадлежащите тавански и зимнични помещения и съответните идеални части от мястото и ид.ч. от сградата - акт за държавна собственост /АДС/ № 2941/23.12.1947 г. /нов № 3086/08.10.1949 г./ В акта е посочено, че $\frac{1}{4}$ от целия одържавен по ЗКИ и $\frac{2}{4}$ от $\frac{3}{4}$ и един апартамент от I етаж са били собственост на А. Б. Й..

От О. № 5274/10.07.1952 г. се установява, че по силата на Закона за конфискуване на имущества и изпълнителен лист № 54477 от 29.11.1947 г. на ВКС, III нак. отделение се одържавява $\frac{1}{4}$ от целия имот на А. Б. Й.. С решение от 19.07.1996 г. на ВКС, НО, е отменена присъда № 77 от 24.05.1947 г. по конфискационно дело № 54/1947 г. по н.д. № 634/1947 г.

Представено е копие от нотариално заверена молба на Б. Ю. А. и А. Б. Ю. – съдружници – основатели и управители на фирма: „Трикотажна фабрика „Кълбо [фирма] със седалище [населено място], [улица], подадена до Софийски областен съд, с която се прави искане за вписване на основание чл.12,13 и чл. 14 от Закона за дружествата с ограничена отговорност трикотажна фабрика „Кълбо“. Представено е копие от нотариално заверен договор за основаване на посоченото дружество. Съгласно т.4 от договора основният капитал на дружеството е 500 000 лв., като Б. Ю. А. внася като дълг 50 000 лв., а А. Б. Ю. внася като дълг 450 000 лв. Представено е и копие от ДВ от 09.07.1943 г., в който е обнародвано обявление № 275-43-V, от което се установява, че в дружествения търговски регистър под № 275/1943 г. е вписана

„Трикотажна фабрика „Кълбо [фирма].

От нотариален акт № 170 от 20.06.1942 г. на I-ви нотариус при Софийски областен съд и записка за вписването му, се установява че А. Б. Й. по баща И. е закупила от Б. Й. А. следния имот: дворно място с пространство от 275 кв.м., а по скица 268, 26 кв.м. ведно с построената върху него двуетажна къща на 75 кв.м., наоходяща се в [населено място], [улица].

От представеният по делото договор за отдаване под наем от 01.01.1947 г. е видно, че А. Б.Ю.А. отдава под наем на трикотажна фабрика [фирма] собствените си помещения, състоящи се от голям салон под цялата сграда с помещение за склад и трапезария за работниците. В т.3 на този договор е записано, че упоменаните помещения ще се ползват за фабрични помещения на фабрика „Кълбо”.

Ето защо след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, описани по-горе съдът прави извод, че А. Б. А. е била *собственик на мястото и цялата сграда, наоходящи се на [улица]*.

Неправилен е изведеният в обжалвания отказ извод на административния орган, че след като е отхвърлен иска по чл.7 от ЗВСОНИ, е недопустимо издаването на какъвто и да е административен акт по реда на ЗОСОИ, който да противоречи на влязлото в сила съдебно решение.

Предмет на иска по чл. 7 ЗВСВОНИ е установяването на недействителността на основанието, по силата на което третото лице е придобило от държавата имот по чл. 1 или чл. 2 от закона. Искът по чл. 7 ЗВСВОНИ е специален установителен иск, който може да се предяви в едногодишен преклузивен срок от влизане на закона в сила. Предмет на този иск е прогласяване нищожността на придобивните гражданскоправни сделки, с които имотите по чл. 1 и чл. 2 ЗВСВОНИ са били прехвърлени от държавата на трети лица. В исковата молба ищецът следва да посочи конкретните обстоятелства, на които основава иска си - пороците на сделката, които да сочат нарушения на императивни материалноправни норми или такива, свързани с формата или процедурата по придобиването на имота от третото лице, респективно тези конкретни нарушения на морала, представляващи използване на служебно или партийно положение или пък злоупотреба с власт. Тези именно обстоятелства са предмет на доказване в процеса и тяхното установяване обуславя основателността на предявения иск. /ТР №117.05.1995 г. по гр.д. № 3/1994 г. на ОСГК на ВАС и ТР № 3/09.05.1994 г. по гр.д. № 4/1993 г. на ОСГК на ВАС/. Принцип на реституцията по ЗВСОНИ е, на лицата на които са отнети имуществата да им се възстановят, а в случаите, в които това не е възможно, да получат заместваща облага, вж. решение № 4/98 г. по к. д. № 16/97 г. на КС на РБ.

Съдът преценява, че отчужденият имот на жалбоподателката попада в приложното поле на хипотезата на чл. 2 от ЗОСОИ. Налице е отчуждаване на имота, извършено по реда на чл. 1 от ЗВСОНИ. Имотът не може да бъде възстановен по реда на чл. 7 от ЗВСОНИ, тъй като по този казус има влязло в сила съдебно решение.

Посоченият от жалбоподателите начин на обезщетяване чрез жилищни компенсаторни записи по чл.5 от ЗОСОИ не може да се приложи.

Хипотезата на чл. 3, ал. 1 от ЗОСОИ визира собственици на недвижими имоти отчуждени по нормативните актове посочени в чл. 2, ал. 1 и чл. 2, ал. 2 от ЗВСОНИ. В случая недвижимите имоти са отчуждени по реда на ЗНЧИМН и ЗОЕГПНС, и приложим ред за претендиране право на обезщетяване може да бъде този предвиден в разпоредбата на чл. 3, ал.1, т.3 от ЗОСОИ, след като е установено, че не е получено

обезщетение.

Идеята на реституцията е да бъде възстановена допусната в периода от 09.09.1944 г. - до 1989 г. несправедливост, поради което законодателят в чл. 1 - чл. 2 от ЗВСОНИ е посочил конкретно в кои случаи и на кого се възстановява по силата на закона собствеността върху имущества, съществуващи като самостоятелни обекти на собственост, които са отчуждени или отнети принудително по точно определени закони и начини, за които не са изплатени обезщетения, и са в патримониума на държавата, общините или техни търговски дружества. Извън тези хипотези собствеността не се възстановява. Когато собствеността се възстановява, но имуществото не може да бъде върнато реално по причини изброени в чл. 2, ал. 1 от ЗОСОИ, на правоимащите се дължи обезщетение.

Установено е по делото, че жалбоподателите в качеството им на наследници на А. Б. А. са правоимащи, защото имуществото е одържавено по закон посочен в чл. 2 от ЗВСОНИ и собственика не е обезщетен.

В чл. 2 на ЗОСОИ е посочено, че собствениците или правоприемниците на собственици на имоти, одържавени по законите и начините, посочени в чл. 1 и 2 ЗВСОНИ, но които не могат да бъдат върнати реално, защото са станали публична собственост на държавата или на общините, придобити са добросъвестно от трети лица, или върху тях са извършени, при спазване на действащото законодателство, строежи или други промени, които не позволяват реалното им връщане, имат право да изберат посочените в тази разпоредба три начина на обезщетение.

По изложените съображения настоящата инстанция приема, че единствен възможен начин за обезщетяване по отношение на апартамент № 2, находящ се на партера на [улица], предвид това, че е продаден на трети лица, е чрез компенсаторни записи по реда на чл. 3, ал.1, т.3 от ЗОСОИ. Жилищни компенсаторни записи се присъждат в случаите, в които имота към момента на отчуждаването се е ползвал за жилищни нужди или е бил отреден по плана за такива. Видно от съдържащите се по делото документи към момента на отчуждаването тази част от имота се е ползвала за фабрично помещение. По делото не се представиха доказателства, че в имота има обекти общинска собственост.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и направеното искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателите, същите са основателни. Ответникът е направил възражение за прекомерност. Съгласно разпоредбата на [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#), съдът присъжда по-нисък размер на разноските, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). Съгласно [§ 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), която е издадена на основание [чл. 121, ал. 1 във връзка с чл. 36 и чл. 38 от Закона за адвокатурата](#), в случаите на [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#) "присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба". Според [чл. 8 от Наредба № 1/9.07.2004 г.](#), "за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на [чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2](#)". В случая, с оглед предмета на делото - проверка на законосъобразността на административния акт, а не преценка на стойностното изражение, не е налице определен материален интерес, поради което е приложима не втората, а първата хипотеза - възнаграждение като за неоценяем иск, за което е предвидено такова в размер на 150 лева. На фона на тези съображения, уговореното и

заплатено възнаграждение за делото за адв. Розов е прекомерно завишено и следва да бъде намалено до нормативно полагащото се - 450 лева. В този смисъл и определение № 11396 от 18.09.2012 г. по адм. д. № 7610/2012 г., IV отд. на ВАС. Заплатеното възнаграждение за адв. К. следва да се присъди изцяло.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на Областния управител на област София обективиран в писмо № към 97/83⁰⁵ от 20.03.2012 г., с който е отказано на жалбоподателите Й. Б. А., Н. Б. А. и на Г. Б. Б. да бъдат обезщетени с компенсаторни записи по реда на ЗОСОИ, за следния недвижим имот отчужден по реда на ЗНЧИМН и ЗОЕГПНС, а именно: помещение на партера, преустроено в апартамент № 2 с площ от 57.28 кв.м. /петдесет и седем цяло двадесет и осем стотни квадратни метра/ на [улица] вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА правото на Й. Б. А. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] Н. Б. А. от [населено място], [улица], блок „Трезор”, вх.3 и на Г. Б. Б. от [населено място], [улица] качеството им на наследници на А. Б. А. за обезщетение по чл. 2, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 3, ал.1, т.3 от ЗОСОИ с компенсаторни записи за отчуждения по ЗНЧИМН и ЗОЕГПНС недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], а именно: помещение на партера, преустроено в апартамент № 2 с площ от 57.28 кв.м. /петдесет и седем цяло двадесет и осем стотни квадратни метра/.

ОСЪЖДА Областния управител на област София да заплати на Й. Б. А. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] и на Н. Б. А. от [населено място], [улица], блок „Трезор”, вх.3 разноси в размер на 450 лв. /четиристотин петдесет лева/; и на Г. Б. Б. от [населено място], [улица] разноси в размер на 200 лв.

След влизане в законна сила на съдебното решение, делото да се докладва за насрочването му в открито съдебно заседание във втора фаза за определяне на стойността на дължимото обезщетение и квотите на възникналата съсобственост между жалбоподателите.

Настоящото решение подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМ.

СЪДИЯ: